

εὐτυχεῖς ἐφαίνοντο. Τινὲς μὲν αὐτῶν, αἱ πλουσιώτεροι βεβαίως, ἔφερον ἐφεςτρίδα ἐκ μελανῆς μεταξῆς, ἀνοικτὴν περὶ τὴν ὄσφυν, ὑπὸ μετριώτατον περιώμιον, τῶν δὲ ἄλλων τὰ ἐνδύματα ἦσαν ἐκ κοινοτάτου βαμβάκηρου ὑφάσματος.

Ὁ Πονηρίδης, ὡς νέος ἔχων τὰς πεποιθηθείς του, προσέβλεπε μετὰ τινος φρίκης τὰς μορμονίδας ἐκεῖνας, ὧν πολλὰι συνάμα ἀποστολὴν εἶχον τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς μορμόνου, καὶ τὸν σύζυγον ἰδίως ὤκτειρεν ἐν τῇ εὐθυκρίσῃ του. Τῷ ἐφαίνετο τρομερὸν τὸ νὰ ὀδηγῆ τις διὰ τῶν βιωτικῶν περιπετειῶν στίφος ὄλον γυναικῶν, μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ παραδείσου, καὶ νὰ ἔχη τὴν πιθανότητα νὰ τὰς ἐπανεύρῃ ἐν τῇ αἰωνίᾳ ζωῇ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐνδόξου Σμῦθ, ὅστις θ' ἀπετέλει βεβαίως τὸ ἀγλάδισμα τῶν ἡλυσίων ἐκεῖνων. Ἀναντιρρήτως οὐδεμίαν ἠσθάνετο κλίσιν πρὸς τοῦτο, κ' ἐνόμιζε μάλιστα—ἴσως ὅμως ἤπατατο—ὅτι αἱ πολίτιδες τῆς Μεγάλης Λίμνης ἐτόξευον ἐπ' αὐτὸν λίαν ποίεργα βλέμματα.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ἡ διαμονὴ του ἐν τῇ πόλει τῶν Ἁγίων δὲν ἔμελλε νὰ παραταθῆ, τὴν τετάρτην δὲ ὥραν πλὴν ὀλίγων λεπτῶν οἱ ὀδοιπόροι συνητήθησαν πάλιν ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἀνέβησαν εἰς τὰς ἀμάξας των.

Ἀντήχησε μετὰ μικρὸν ὁ συριγμὸς τῆς ἀτμομηχανῆς· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν οἱ τροχοὶ τῆς ὀλισθαίνοντες ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς τροχιάς, ἤρχιζον μεταδίδοντας ταχύτητά τινα εἰς τὸ ζεύγμα, ἀντήγησαν φωναί: Σταθῆτε! Σταθῆτε!

Ἄλλ' ἀμαξοστοιγίαν κινουμένην δὲν δύναται νὰ σταματήσῃ ὁ τυχόν. Ὁ κραυγάζων ἦτο προδήλως Μορμόνος τις καθυστερήσας, καὶ ἔτρεχεν ὄλαις δυνάμεσιν. Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν ὁ σταθμὸς οὔτε θύρας εἶχεν οὔτε φραγμούς. Ἐρμήσε λοιπὸν ἐπὶ τὴν σιδηρᾶν ὁδὸν, ἐπήδησε ἐπὶ τοῦ ἐπιβάθρου τῆς τελευταίας ἀμάξης καὶ κατέπεσε πνευστιῶν ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ὁ Πονηρίδης, ὅστις εἶχε παρακολουθήσει μετὰ συγκινήσεως τὰς περιπετείας τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ βραδύναντος, πρὸς ὃν ἄλλως ζῶηρὸν ἠσθάνθη διαφέρειν, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ πολίτης ἐκεῖνος τῆς Οὐπᾶς εἶχε τραπῆ εἰς φυγὴν συνεπειᾶ οἰκογενειακῆς σκηνῆς.

Ἀφοῦ ὁ μορμόνος συνῆλθεν, ὁ Πονηρίδης ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ εὐγενῶς, πόσας γυναῖκας εἶχεν, ὑποθέτων ἐκ τοῦ τρόπου τῆς φυγῆς του ὅτι εἶχεν εἰκοσι τοῦλάχιστον.

— Μίαν, κύριε! ἀπάντησεν ὁ Μορμόνος ὑψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν. Μίαν μόνον, καὶ ἦτο καὶ πολλή!

[Ἐπειτὰ συνέχεια.]

Ο ΕΝ ΡΩΜῃ, ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Ἡ Ῥώμη βρίθεται ἀρχαίων ἐρείπιων. Μεταξὺ δὲ τούτων ὑπάρχουσι καὶ τὰ τῶν ναῶν, τῶν πρὸς τιμὴν ἀνδρῶν καὶ ὑποτιθεμένων θεοτήτων κτισθέντων. Τὰς ἀληθεῖς θέσεις πολλῶν ἐκ τῶν ναῶν τούτων, ὧν τὰ ἐρείπια περιεσώθησαν μέχρῃς ἡμῶν καλύπτει ἡ ὀμίχλη τῆς ἀμφιβολίας· ἐν ἄλλοις δὲ καὶ τὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τῆς Ἑστίας.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Θεοδώρου ἐπὶ τῆς Μ. ἄκρας τοῦ κοιμητηρίου Vaccino, ὑπὸ τὸ Παλατινάτον, ὑποτίθεται παρὰ τινον ἀρχαιολόγων κατέγουσα τὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τῆς Ἑστίας. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν ἔγνος ἀρχαίων ἐρείπιων ἐναπομένει, αἱ δ' ἐπιτύμβιοι πλάκες τῶν Ἑστιάδων παρθένων (αἵτινες πρέπει νὰ ἐνεταφιάσθησαν ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ ναοῦ) ἀνεκαλύφθησαν πλησίον τῆς ἐκκλησίας Ἁγίας Μαρίας τῆς Ἐλευθερωτρίας ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι ὁ ναὸς ἔκειτο πλησιέστερον τῇ Ἀγορᾷ.

Ἀνασκαφαὶ γίνονται ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰ γεινιᾶζοντα μέρη, καὶ προσδοκᾶται ἡ λύσις τοῦ ζητήματος. Ἡ γνώμη τοῦ κυρίου Ῥώζα, διευθυντοῦ τῶν ἀνασκαφῶν, εἶναι ὅτι, μέρος τοῦ ναοῦ ἔκειτο ἐπὶ τῆς τοποθεσίας ἣν σήμερον κατέχει ὁ εἰρημένος ναὸς τῆς ἁγίας Μαρίας.

Ἡ Ἑστία μίξ τῶν μεγαλητέρων θεοτήτων τῶν ἀρχαίων κατὰ τε τὸ ὄνομα καὶ τὸν τρόπον τῆς λατρείας, ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ κέντρον τῆς οἰκογενείας, ἐνθα τὰ μέλη αὐτῆς συνήρχοντο. συνωμίλουν καὶ συνεσιῶντο. Ὁθεν ἐθεωρεῖτο ἡ Ἑστία ὡς ἡ Θεὰ τῆς οἰκιακῆς ἐνότητος καὶ εὐτυχίας. Ξενοὶ καὶ φίλοι ἐφιλοξενουῖντο πλησίον τῆς Ἑστίας, ἐκεῖ οἱ οἰκέται ἐζήτουν ἄσυλον καὶ προστασίαν, καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἔτεινον ὄρκια πιστά. Ἐν Ἑλλάδι ἡ Ἑστία εἶχεν ὀλίγους ναοὺς, διότι ἐκάστη οἰκία καὶ ἕκαστον Πρυτανεῖον ἐθεωρεῖτο ὡς θυσιστήριον αὐτῆς. Ὡς μετέχουσα δὲ πασῶν τῶν θυσιῶν τῶν προσφερομένων τοῖς ἄλλοις Θεοῖς, ἐλάμβανε πάντοτε τὰς πρώτας καὶ τελευταίας σπονδὰς κατὰ τὴν διάρκειαν ἐκάστης ἱεροτελεστίας. Ἐν Ἑρμιόνη τῆς Ἀργολίδος εἶχε μὲν αὕτη ἰδιαιτέρον ναὸν ὅμοιον πρὸς τὸν τῆς Ῥώμης, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἴδιον ἄγαλμα ἐν τῷ ναῷ. Αἱ ἐν τῷ βωμῷ αὐτῆς ἐν Ῥώμῃ προσφερόμεναι θυσίαι συνίσταντο ἐκ κόκκων, καρπῶν, σπονδῶν ὕδατος ἐλαίου οἴνου καὶ μύσχων. Ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς ὑπῆρχον ὁ βωμὸς καὶ τὸ ἱερόν πῦρ, οὐδεὶς δὲ εἰσῆρχετο εἰς αὐτὸν πλὴν τοῦ μεγάλου Ποντίφικος. Οἱ ἀνώτεροι ἄρχοντες τοῦ κράτους ἀναδεχόμενοι τὴν ἐξουσίαν, ἔπρεπε νὰ προσφέρωσι θυσίας τῇ θεᾷ θυσιάζοντες ἀλλαγῶ καὶ οὐχὶ ἐντὸς τοῦ ναοῦ αὐτῆς. Αἱ Ἑστιάδες παρθένοι αἵτινες ἐξετέλουν τὰ χρέη ἱερειῶν, ἦσαν τέσσαρες μίαι δι' ἐκάστην τῶν ἀρχαίων φυλῶν. Καθῆκον αὐτῶν ἦτο ὅπως ἀείποτε διατηρῶσι τὸ

Ὁ πολυγραφώτατος ἀπάντων τῶν δραματικῶν συγγραφέων εἶνε ὁ ἴσπανὸς ποιητὴς Lopez de Vega (1562), γράψας δισχιλίαις κωμωδίαις!